

**AJUNTAMENT DE
LES BORGES DEL CAMP**

**PATRONAT
MUNICIPAL
DE CULTURA
ESPORTS I FESTES**
LES BORGES DEL CAMP

XVII Premi Literari Les Borges del Camp 2006

MENCIÓ ESPECIAL NARRACIÓ

Memorandum

de Paula Martínez Sirés

<Memorandum>

“De debò creus que les persones tenen un Destí marcat?”

“És el que sempre m’han dit. Sempre hem lluitat a la nostra manera perquè el Manuscrit es complís...”

“Ximbleta. Tu, i únicament tu, regentes la teva vida.”

Amb els ulls secs de tantes llàgrimes, restava impertèrrita tot just a un parell de metres del precipici. La brisa, que portava l’olor a sal i el remor de les ones, començava a ser freda. Però ja no sentia fred. Al menys, no per fora; per dins.

El sol estava a punt de pondre’s a l’horitzó, allargant cada cop més la seva ombra. Tots els presents van aguantar un sospir quan els últims raigs de sol es van difuminar a la llunyania, i la foscor i el cel estrellat van embolcallar-los. Va ser llavors quan es va girar de cara als demés, amb ràbia mal dissimulada:

-Estareu contents – va dir, amb un fil de veu. La gent no va respondre, però alguns es van moure incòmodes i altres van mirar al terra. Això encara va produir-li més ràbia - Us compadeixo. Si fos al vostre lloc no podria tornar a mirar-me al mirall sense odiar-me.

***

Ni la Societat de Nacions, ni la Organització de les Nacions Unides van poder evitar-ho: l’esclat d’una altra guerra. La guerra. El conflicte es va produir l’any en que dos dels tres amics van néixer, i a diferència de les altres dues, la tercera va durar ‘només’ nou mesos. Es podia dir que ells havien tingut sort, ja que havien viscut en un període d’harmonia i pau, però per damunt de tot havien sentit en primera persona la manera com havia quedat tot després del conflicte. Tot i que només va durar nou mesos, s’hi va utilitzar un tipus d’arma sofisticada i desconeguda fins aleshores que va causar innombrables morts, ferits i destroces irrecuperables. Una de les principals conseqüències d’aquesta arma va ser la destrucció massiva de l’armament sofisticat conegut fins aleshores, provocat per una estranya reacció en cadena que la nova arma creà. Un dia, els éssers humans havien tingut el món als seus peus; a l’altre, veien com el seu excés d’ambició els havia fet tornar a l’economia agrícola, a una mena d’ Edat Mitjana estranya, de la qual intentaven sortir com podien mitjançant el comerç interior i exterior, i amb el desenvolupament de l’economia. Els primers anys de la postguerra van ser molt durs, però per fi, al cap d’uns setze anys aproximadament, les coses començaven a millorar.

-Vejam, Nel, una de faciletas: quins eren els dos bàndols més marcats durant el desenvolupament del conflicte, i per quins motius es van afrontar?

L’ anomenat Nel va somriure amb autosuficiència, com si l’altra persona no hagués arribat a les seves expectatives al formular la pregunta – T’he de respondre?

-Sí!! – l’altra noia va perdre els papers. N’estava tipa que sempre la fes enrabiada, però és que aquest noi no tenia remei. No es prenia res seriosament! – Escolta’m bé, Nel. Per milionèsima vegada: no estic aquí per perdre el temps. Vas ser tu qui em vas demanar que t’ajudés a estudiar pel teu examen d’ Història de demà passat, o sigui que col·labora una miqueta, vols?? – va exclamar, tancant el llibre amb un soroll sord.

En Nel va començar a riure en veure com s’enfadava la seva amiga, i això encara la va molestar més. Just quan ella, enrabiada, anava a recollir les seves coses, una veu apaivagadora provinent de la cantonada va dir:

-Au va, Nel, estigues més per la feina, que la Midori té altres coses a fer.

La dita Midori va somriure agraïda al noi que jeia assegut enmig de coixins al terra, una mica més gran que els seus dos amics, envoltat de llibres de lectura – Gràcies, Xronos – i inhalant aire com si de paciència es tractés, es va girar de nou cap a l'altre noi – Au, vinga... Digues-me en quin any es va signar la Doble Treva entre els dos bàndols...

...Voldràs dir entre els que van guanyar i els que, al seu torn, van guanyar als vencedors, oi? – va dir el noi que aparentava uns setze o disset anys. En veure que la seva amiga feia morros, va respondre amb mala gana – El tercer dia del calendari d'aigua d'hivern. Tot i la aparentment incoherència que en Nel havia dit, la noia no es va sorprendre. De fet, la Tercera Guerra Mundial no havia estat una guerra, sinó dues: la primera va enfrontar dos països veïns, on habitaven respectivament l'estirp Roja i l'estirp Verda. Aquesta guerra, que oficialment va ser causada per 'motius religiosos diversos' la van guanyar els de l'estirp Verda; però no contents amb haver viscut, van continuar amb les repressions contra tots els del bàndol contrari; aquestes repressions van arribar a un punt tant inhumà que la resta de països es van veure obligats a implicar-s'hi. Finalment, les tensions entre les associacions de països i els Verds van portar a un seguit d'enfrontaments que van quedar pal·liats amb la Doble Treva.

La Midori va assentir – Val més que també t'estudiïs la data amb el Sistema Anterior, tinc entès que el professor Ruger sovint pregunta que passem les dates del Sistema Anterior al Sistema de Calendaris.

-Mmmm... Doncs seria... Vint d'octubre del 2105.

-Correcte! I ara respon a...

Els dos joves van continuar estudiant la Tercera Guerra Mundial, les seves causes i conseqüències. Ningú hagués dit que ambdós eren descendents de les dues principals potències que es van enfrontar a aquella guerra. Per bé que ja quasi feia setze anys d'aquell terrible succés, moltes de les ferides dels habitants seguien obertes. El país sempre havia estat dividit en nombrosos grups ètnics, entre els quals destacaven l'estirp Verda i l'estirp Roja, adjectius donats per algun satíric en constatar que, en el grup ètnic de l'oest tots els habitants tenien els ulls verds (com a molt diferents, alguns blaus turquesa) i la pell pàl·lida, mentre que els del sud eren de pell més morena i ulls foscos, que en la foscor brillaven d'una manera que semblava que fossin rojos. I la Midori i en Nel no n'eren excepcions: ella, pàl·lida com un reflex de la lluna a l'estany de darrere del poble; d'ulls verds apagats, en forma d'ametlla i uns llavis gruixuts i vermells que contrastaven amb la pell. Però la característica física que més cridava l'atenció de la Midori era el seu cabell: "Sembles un fantasma", li va di en Nel quan eren petits i es van veure per primer cop. La Midori, que estava acostumada a que la gent la mirés amb mala cara, va baixar la mirada, però es va sorprendre en sentir-li dir a continuació que tenia un cabell molt bonic. De primer no se'l va creure, és clar; qui diria això d'una noia albina, els cabells de la qual, llargs i llisos, ondejaven a la voluntat del vent, totalment blancs? "No, si t'ho dic de debò. Ximpleta!" Aquell va ser el primer d'innombrables cops que la va anomenar ximpleta, només per fer-la enfadar. Però el cert és que des d'aquell moment, a la seva manera, esdevingueren amics.

De vegades, la Midori es quedava absorta mirant-lo, mirant la seva pell morena, els seus cabells foscos i la seva mirada agressiva; pensava en les anomenades gents d'ulls Verds i d'ulls Rojos, i es preguntava què hauria passat si ells haguessin nascut setze anys enrere, en ple conflicte bèl·lic. Serien amics? S'haurien conegut? Haguessin mort un a mans de l'altre?

Intentant que aquests pensaments escampessin la boira de la seva ment, la Midori es va concentrar en fer preguntes com més difícils millor, i així van continuar una estona més fins que la bibliotecària va anunciar en veu alta que si us plau, ja era hora de tancar, que marxessin a casa.

-Bé, jo he de passar un moment pel Consell abans d'anar a casa – va dir en Xronos - Ja ens veurem demà, d'acord? I tu, Nel, ànims amb els exàmens.

En Nel i la Midori van saludar-lo amb la mà abans que desaparegués carrer amunt i tots dos van iniciar el camí cap a casa seva. Era habitual que el Xronos, després d'haver passat la tarda amb ells se n'anés cap al Consell de la ciutat. Per bé que només era un novell, amb els seus dinou anys prometia. Com li deien els seus superiors, era un d'aquells 'diamants en brut' que tanta falta li feia a la ciutat, sobretot ara que el fantasma d'altres guerres començava a arribar a la població.

La Midori se l'havia quedat mirant a mesura que desapareixia. El Xronos era un d'aquells nois als qui sempre veies amb un parell de llibres a la mà; de faccions dolces, ulleres amb forma de rectangle i cabell curt; era callat, clar i concís; s'havia fet amic seu perquè era el millor amic d'en Nel des que eren petits, i a més vivien a prop. Però darrerament havia estat molt atrafegat amb la feina del Consell.

-Vols venir a sopar avui també? El pare m'ha dit que prepararia estofat.

-Gràcies, però avui no pot ser. Avui arriben al centre d'acollida més nens i hem de preparar-los-hi les habitacions abans que arribin.

En Nel va assentir amb el cap. Últimament els centres d'acollida dels pobles, en especial els de la capital, començaven a estar plens. Els rumors de l'ombra d'una possible guerra als països veïns tornava a volar per damunt dels seus caps, però en Nel es va preguntar per què la gent en feia tant de cas: de guerres, n'hi havia sempre. Així doncs, a la bifurcació de la Plaça De d'Or (nom concedit en honor a la família més rica de la zona, que havia finançat aquell espai verd) cadascú va tirar per camins diferents. Ell vivia ben a prop; per sort, la seva família va ser una de les poques que, juntament amb la dels De d'Or, va sortir beneficiada a la guerra. En Nel vivia amb el seu pare i la seva madrastra a una casa de dos pisos, una mica austera però molt comfortable. Recordava que la seva mare, quan encara estava viva i ell era ben menut, sovint deia que aquella caseta semblava treta d'un conte, i que ell n'era el petit príncep.

“Jo no vull ser cap príncep!” li havia respost. Ella simplement havia somrigut, preguntant-li per què no. “Perquè” va respondre el petit Nel “els prínceps es casen amb les princeses, i jo NO em vull casar! Jo vull ser un caçador de lleons, o un acròbata en un circ, o...” La seva mare esclafà a riure i l'abraçà; murmurà quelcom semblant a ‘tu ara no ho entens, fill, però potser algun dia somiaràs en tenir una princeseta... o si més no, una caçadora’. En Nel no l'entengué, i a l'endemà, disposat a preguntar-li què havia volgut dir amb allò, es trobà amb la notícia que la seva honorable mare havia mort, emportant-se aquell secret a la tomba.

El Nel adolescent va tancar els ulls amb força i, instintivament, es va dur la mà al penjoll que li colgava del coll, una relíquia familiar. Recordar la seva mare encara era dolorós, però admetre-ho li semblava vergonyós i per això sempre s'ho callava tot. La Midori sempre li havia retret aquesta mala costum de callar-s'ho tot, però no hi podia fer res: era la seva manera de ser.

***

Estava assentat amb les mans al front, meditant. A la taula únicament hi havia un got d'aigua buit i un diari; a la portada s'hi podien llegir els titulars ‘Noves explosions que causen la mort d'una vintena de persones. El fantasma de la guerra s'acosta?’

-Prou... No puc més...

Un home de rostre afable es trobava al damunt d'un altar, resant mentre unes gotes de suor se li despenien del rostre. Estava cansat, molt cansat. Físicament i psicològicament; ja feia massa anys que guardava el secret, i el pes d'aquell secret s'havia anat incrementant fins al punt d'estar a punt d'explotar.

L'Abat en Cap era la màxima autoritat religiosa de la ciutat, que com a tot el país, rendia culte al sagrat Manuscrit, un conjunt de centenars de pergamins que s'actualitzaven cada dos anys mitjançant la lectura dels astres, la interpretació dels signes naturals i l'endevinació. El sagrat Manuscrit, deien, contenia tot l'esdevenir de la raça humana. Fins i tot alguns creien que el Destí de les persones, controlat pels astres, passava al Manuscrit com a prova irrefutable de que les persones tenim un destí predeterminat.

-S'ha acabat. Ja n'hi ha prou.

Però l'Abat estava al corrent de la situació. Sabia el que realment havia succeït. A més a més, constantment li arribaven notícies de morts i desaparicions per culpa dels enfrontaments als països fronterers, tot rememorant els temps foscos de la Tercera Guerra Mundial, o com ell l'anomenava, l'estúpida guerra del Manuscrit. I si ara tot tornava a començar? I si els engranatges que preparaven una quarta guerra ja havien començat a moure's? Ell no va poder fer res per evitar l'esclat de la tercera, però res del món li impediria escapar de la Capella i evitar que l'horror tornés a succeir.

'Si te'n vas, matarem a tots els que siguin importants per a tu. Rumia-t'ho.'

Oi tant que s'ho havia rumiat, prou! Com si ell no sabés que tots els seus amics i familiars ja havien mort o havien desaparegut sota estranyes circumstàncies. "Tant és" es va dir a si mateix "Aviat em reuniré amb vosaltres. Però abans he de fer unes quantes coses pel bé de la meua gent."

Minuts després, quan el guardià de la Capella, encarregat entre d'altres coses de la vigilància de l'Abat en Cap, va veure que aquest no hi era, l'alarma va sonar.

***

La Midori va sentir el soroll agut d'una sirena i es va atabalar. Aquella alarma li recordava les èpoques en que ella era menuda i la guerra encara no havia acabat; per bé que només devia tenir mesos, la Midori encara tenia calfreds davant d'aquells sons tan aguts. I ara no era cap excepció.

Va continuar caminant accelerant el pas cap al casal d'acollida; a la llunyania se sentien veus i crits que discutien, i ara no li venia de gust ser testimoni d'una lluita de barri.

"Brètols" va pensar la noia, mirant cap enrere on provenien els sorolls i crits "No m'estranya que les criatures que han de venir al centre estiguin esglaiades; si per aquesta zona no tenim res més que baralles! Francament..." Però tot just quan reprenia el seu camí, la seva ment va captar un moviment en un carreró negre que hi havia al seu cantó. Instintivament es va apartar, xisclant de l'ensurt, i encara es va sorprendre més quan de la fosca va sorgir-ne la figura d'un vell cobert per una capa gastada i ronyosa.

-Em... em sap greu haver-la espantat, senyoreta... – va dir el vell. La Midori es va fixar en que estava molt fatigat; semblava que acabés de fer els cent metres llisos – Veurà... tinc un... problema. Necessito un lloc per...descansar... – va articular, entre respiració i respiració.

-No es preocupi – va respondre-li ella; per bé que tot plegat mancava de sentit, la seva moralitat li impedia donar-li l'esquena a un vell desvalgut – Miri, resulta que jo treballa en un centre d'acollida. Estem plens, però crec que li podré fer un lloc... Si és tan amable de seguir-me? – la Midori li va estendre un braç i el vell el va agafar amb gratitud. Van iniciar el camí cap al casal i ella va intentar mantenir una conversa amb el vell, però o bé responia amb monosíl·labs o directament no responia.

Tot i així, d'una cosa sí que n'estava segura: aquell vell amagava alguna cosa. Durant tot el viatge no havia parat de mirar enrere, com si algú se li anés a llançar al damunt en qualsevol moment. La Midori es moria de ganes de preguntar-li qui era i què li havia

passat, però la mirada amb què la va penetrar el vell li va fer entendre que no era ni el lloc ni el moment.

-I dius que ara està al centre d'acollida?

L'endemà de l'estranya aparició del vell en Nel i la Midori anaven junts, com cada dia, cap al C.I. (Centres d'Instrucció, les antigues escoles i instituts). La Midori li havia acabat d'explicar el que havia passat la nit anterior.

-Sí. Tot just arribar li vaig assignar una habitació. Hi va entrar i només va sortir un cop per agafar el sopar que li havíem deixat a la porta... És estrany, oi?

Ell va fer un moviment d'espatlles ambigu.

-Ah! I no li diguis a ningú això que t'he dit, d'acord? Em va demanar que no ho expliqués a ningú per res del món, i semblava bastant preocupat.

-D'acord, d'acord.

Quan van arribar al C.I. es van trobar al Xronos, que justament s'hi dirigia per portar un encàrrec al Director en cap del recinte de part del Consell. Feia cara d'atabalat i d'haver dormit poc.

-Ho sento, no em puc entretenir ara. Es creu que algú ha segrestat a l'Abat en Cap de la Capella i estem remonent cel i terra per trobar indicis... Arreveure!

-Com?! – va exclamar la Midori, fent que en Xronos es girés – Quan, això?

-L'alarma va sonar ahir a la nit. Com que l'Abat en Cap és una personalitat important religiosa, es creu que rere el segrest hi podria haver algun grup ètnic organitzat que... En fi, que tenim un bon sarau – en veure que en Nel mirava a la Midori arrugant les celles, i que aquesta el mirava a ell amb preocupació, va afegir – Hi ha cap problema?

-No, no – va respondre ella – No tindràs pas alguna fotografia d'aquest Abat? Per curiositat...

-Doncs crec que sí... – tot i que no s'acabava d'empassar aquest pretext de la curiositat de la Midori, va començar a buscar entre els seus arxivadors i la paperassa fins que va treure un paper amb una imatge d'un vell vestit de blanc; a sota s'hi podia llegir 'ES BUSCA. RECOMPENSA' - Té.

La Midori i en Nel es van mirar la fotografia i la Midori, sense dir res, li va tornar. En Xronos finalment se'n va anar –amb moltes presses- i els dos amics van reprendre el camí cap al C.I.

No va ser fins al cap d'uns segons quan en Nel es va atrevir a formular la pregunta:

-Era ell?

La Midori el va mirar amb preocupació, i a en Nel no li va caler cap més resposta.

***

L'ambient era d'allò més hostil. Enmig de la sala hi havia una taula ovalada, amb sis persones assegudes a cada banda i presidida per un home d'uns seixanta anys, ben conservat de figura, de cabell llarg i blanc recollit en una elegant cua de cavall; tenia, a més, un bigoti i una barba d'allò més llargs. Alguns, per l'esquena, quan volien burlar-se del patriarca dels De d'Or, l'home més ric de la ciutat, l'anomenaven 'víking rondinaire'.

-Vejam... No sé si ho he entès bé.

L'home a qui es dirigia, que feia tota la fila de ser el Núm.2 a l'escala jeràrquica, va emmudir.

-M'estàs dient que encara no l'heu trobat? Un vell imbècil que no s'aguanta dret no tan sols ha aconseguit fugir, sinó que encara és capaç d'amagar-se? No m'importa el que

hagis de fer, però vull que aquest vell torni a estar aquí abans que es faci fosc per castigar-lo com es mereix. M'heu entès tots?

Tota la sala va emmudir, i uns quants caps agosarats van assentir. Tot i que no havia cridat, el to de veu amenaçador que havia utilitzat el patriarca dels De d'Or els feia venir calfreds; ells prou que sabien del que era capaç aquell home per aconseguir les seves fites.

-No sé si sou conscients de la situació en què ens trobem – va prosseguir – Alguns de vosaltres bé que ho sabeu, suposo. Algú té idea del que pot passar si aquest vell fetiller comença a xerrar-ho tot? A més del que ens passaria, si ho xerrés tot significaria que els nostres plans se n'anirien en orris... i això no pot passar de cap de les maneres.

-Amb tots els respectes, crec que no cal que es preocupi per això, senyor – va dir el que seia a la seva esquerra – Ens hem ocupat dels MOP, i si el troben ens el duran de dret cap aquí. A més, dubto que si ho xerrés algú se'l cregués. No cal que es preocupi tant pel vell.

Els MOP, o Mantenidors de l'Ordre Públic, era el que havia sorgit de les restes de les policies, els agents d'intel·ligència, els cossos de bomber i altres organitzacions que, per una millor coordinació, s'havien fusionat en un únic òrgan... el qual era controlat a l'ombra per aquesta taula ovalada.

-Té raó – va assegurar un altre – Qui creuria a un vell que digués que la Tercera Guerra Mundial va ser provocada per culpa d'una lectura falsificada del Sagrat Manuscrit, instigada per nosaltres?

-CALLA, ARNOLD!! – va exclamar Tidus, el patriarca, aixecant-se de nou i fet una fúria, mentre mirava amb recel al tal Arnold – Si tornes a mencionar aquest 'afer' tan a la babalà, m'encarregaré personalment que no tornis a veure la llum del dia mai més! Està clar?! I tu què hi fas aquí, encara?! – va etzibar-li al primer amb qui s'havia dirigit – Fot el camp i troba'm al vell!!

L' Ivel, que així es deia l'home, va marxar cames ajudeu-me mentre el tal Arnold s'encongia al seu seient tot enrojolat d'humiliació i temor.

La reunió poc a poc va anar retornant al seu ritme habitual, i van passar a parlar de temes menys importants, com l'arranjament de les eleccions municipals dels propers mesos, sense arribar a imaginar-se que aquella petita conversa no havia estat tan privada com ells havien cregut. El Destí havia volgut que els vigilants de la porta es trobessin indisposats al servei per culpa d'una possible intoxicació del dinar compartit, i que el demés cos tècnic de vigilància no estigués pendent; tot havia possibilitat que una persona, que havia passat a corre-cuita pel cantó de la sala per poder entregar uns papers a temps, es parés a escoltar aquells crits i, sense voler, escoltés la gran part de la conversa, sabent que no en podia treure res de bo.

-Vaja, vaja. Què hi tenim aquí? Un espieta?

En Xronos va caure de cul quan l'Arnold va obrir la porta amb força i el va empènyer. El noi es va quedar petrificat, maleint-se interiorment per haver ficat la pota d'aquella manera. Es va afanyar a aixecar-se, deixant tots els papers i objectes personals escampats pel terra.

-No... Veurà, passava per aquí i els crits... – de sobte va emmudir en percebre aquell parell d'ulls freds que l'observaven des de l' interior de la sala. Només quan va reconèixer que aquell era el peix gros de la família De d'Or, Tidus De d'Or, es va adonar que la situació era greu – Però vaja, que ja me'n vaig...

-Tu quiet aquí – va dir el patriarca, avançant fins a quedar a un pam d'en Xronos; tot i que ell era molt més alt, per algun estrany motiu es notava molt inferior al seu màxim superior al Consell – Suposo que ens has sentit.

Allò no era cap pregunta, i si ho hagués preguntat en Xronos no hagués pogut mentir – Sí, senyor. Em sap g...

-Silenci – va tallar-lo – Noi, no sé si ets conscient del que acabes de fer. Suposo que entens que, si vols seguir amb la teva vida normal i corrent, no és prudent que se t'escapi una sola paraula, oi que m'entens? – en veure que en Xronos assentia fervorosament, va somriure amb malevolència. Llavors els seus ulls van observar l'escampall del terra, i concretament una cosa – Vejam, noi, dóna'm aquesta fotografia. En Xronos, sense entendre-ho, va ajupir-se i li va donar una fotografia que segurament li hauria caigut de l'agenda quan se li havien caigut les carpetes i els papers a terra. Era una antiga fotografia de feia quatre o cinc anys d'en Nel, la Midori i ell fent el signe de la victòria al haver fet un cim relativament alt.

-Vaja, vaja...

A una persona normal i corrent aquella mirada maquiavèl·lica li hagués causat temor; però, per algun estrany motiu, en Xronos es va sentir curiós. Curiós de saber en què estava pensant aquell home que, manejat amb destresa, el podia col·locar en un cercle selecte i influent de la societat.

-Noi... Crec que em podràs ser útil.

En Xronos va somriure amb orgull. Als seus ulls acabava d'aparèixer una breu espurna de... cobdícia?

***

-Fins demà!

-Fins demà, Damià!

La Midori i en Nel van saludar al seu amic Damià quan aquest va tombar la cantonada. Era ben entrada la tarda, i els dos amics empruien la ruta cap a casa després de les classes. Per fi era divendres! Havia estat una setmana esgotadora. De primer, al C.I. no paraven de fer xerrades sobre conflictes i sobre la necessitat de mantenir la pau, entre d'altres. A més a més, d'ençà que l'Abat en Cap de la Capella havia desaparegut (tot i que ara deien que tot apuntava cap a un segrest) abans d'ahir, semblava que tothom anés de bòlit. Agents dels MOP a tort i a dret, cartells de 'Es busca. Recompensa' amb la foto de l'Abat, notícies de rebel·lions al nord... Vaja, que semblava que el món que els envoltava s'hagués ficat d'acord per embogir tot d'una.

En Nel i la Midori van estar conversant sobre què fer amb l'Abat. Durant aquests dos dies havien mantingut el secret: ni al Xronos li ho havien dit (tot i que no l'havien vist gaire i el poc que el veia semblava una mica més distant). Però l'Abat no els hi havia donat cap tipus d'explicació ni res que s'hi assemblés.

-Ja n'hi ha prou! Ara mateix anem a veure al monjo aquest i que xerri de què va tot aquest embolic – va exclamar en Nel, accelerant el pas.

La Midori va pensar que tenia raó i el va seguir. Van arribar al centre d'acollida i quina va ser la seva sorpresa al parlar amb la Marlene, la regent del centre (que no havia reconegut l'Abat en aquell vell perquè estava tancat a la seva habitació i no es deixava veure, i ells li havien dit que només era un pidolaire malalt), i dir-los-hi que el vell pidolaire havia marxat.

-Què?!

En Nel i la Midori es van intercanviar ràpides mirades. Van pujar al pis de dalt i van entrar a l'habitació: el llit fet, tot endreçat, sense cap marca que indiqués que allí havia estat algú.

-No... Per què se n'ha anat? – va dir ella, angoixada sense saber per què – Tinc un mal pressentiment... Nel, l'hem de trobar.

-Va dona, és tard, ja el buscarem demà... I sinó, pensa que si se n'ha anat serà per alguna cosa. A mi també em fa ràbia quedar-me sense saber què estava passant, però...

-Com vulguis. Tu torna-te'n, jo vaig a buscar-lo – es va girar d'una voltada, fent que la seva melena albina giravoltés tot fent-li pessigolles. En Nel la va seguir en silenci, preguntant-se per què estaven fent allò. La Midori, que semblava llegir el silenci del seu millor amic, va girar-se per mirar-lo als ulls.

-Ja sé que et pensaràs que em falta un bull. Però creu-me. Tinc un pressentiment. Alguna cosa em diu que l'hem de trobar. Au, anem.

-Alguna cosa? – va preguntar en Nel al cap d'una estona, quan ja havien sortit al carrer i es disposaven a buscar-lo.

-Sí. No sabria dir-te el què, però crec que estem fent lo correcte. Potser és la força del Destí? O del Sagrat Manuscrit?

Tot i que ella ho va dir per trencar el gel, somrient, el comentari no li va fer gens de gràcia al noi d'ulls foscos, que la va agafar de la mà perquè parés i l'escoltés amb atenció.

-Va... De debò creus que les persones tenen un Destí marcat?

Ella se'l va mirar sense saber a què treia cap tot plegat –És el que sempre m'han dit. Sempre hem lluitat a la nostra manera perquè el Manuscrit es complís...

-Ximpleta! Tu, i únicament tu, regentes la teva vida.

Va tardar uns instants en reaccionar. Alguna cosa dins seu s'havia remogut. La mirada d'en Nel havia estat una d'aquelles que si et diuen 'segueix-me', tu el seguiries fins la mort, perquè sabries que passés el que passés podries comptar amb ell.

-Ei, no t'encantis i mira qui tenim aquí.

La Midori va mirar més enllà del carrer, que desembocava a la plaça dels De d'Or. Al centre d'aquesta, on hi havia una placeta amb un petit bosquet, hi havia esculpit un monument en honor a totes les víctimes de la Tercera Guerra Mundial. L'Abat en Cap es trobava allí mateix, llegint les inscripcions de la placa de l'escultura, d'esquenes a ells. Quan es va adonar de la presència dels dos joves va tenir un ensurt, però ells el van tranquil·litzar al instant.

-Nosaltres no li farem cap mal. Per què ha fugit d'aquesta manera? Estàvem preocupats!
–va dir-li la noia.

El vell va baixar el cap i de nou els donà l'esquena, observant l'escultura –No estic segur enlloc, jo. Si em relacionés amb vosaltres us portaria problemes. Suposo que ja deveu estar al cas de qui sóc...

-L'Abat en Cap – va respondre en Nel com si res – No ens importa. Només volíem saber per què dimonis...

-Nel...

-...Ens preguntàvem si ens podria donar alguna explicació del que està passant, senyor.

El vell va somriure, però era un somriure buit, carregat de tristesa i melangia. La Midori es va compadir d'ell al instant i li va ficar la mà a la seva espatlla – Expliqui'ns per què el busquen amb tanta insistència. Ja sé que el segrest d'una persona és un tema bastant seriós, però coincidirà amb mi en que aquest assumpte s'està tractant amb massa insistència.

-Ai, maca... T'esgarrifaries si t'expliqués el que vols saber. Uns nens com vosaltres no cal que... Ai, ai. No podria... – semblava que anés a plorar, però de cop i volta li va agafar un rampell d'odi – I a sobre aquells dimonis van tenir la decència de subvencionar una plaça per la pau, un monument funerari per aquells que ells mateixos van matar!

Els dos amics es van mirar – Com? Però si els que van manar construir aquesta placeta van ser...

-...Els De d'Or, oi? – va acabar la Midori, mirant a l'Abat – Què ha volgut dir? – en veure que el vell encara dubtava, va insistir – No li ho direm a ningú. El seu secret està ben guardat amb nosaltres. Si us plau...

L'Abat va veure's reflectit en els ulls verdosos de la noia. Potser era millor així. D'aquesta manera s'assegurava que la veritat era transmesa, i ell podria viure el que li quedava de vida en pau. La veritat era dura, i contar-la comportaria ficar un pes enorme a les espatlles dels dos nois. Tot i així...

“Tot i així, aquest parell tenen un esperit fort. Ho presento” va pensar. Sospirà, agafà aire i començà el seu relat.

-Us intentaré resumir l'essencial: què en sabeu de les causes que van provocar la Tercera Guerra Mundial, ara fa uns setze anys?

En Nel i la Midori, que no s'esperaven aquesta sortida, es van mirar uns instants.

-Doncs... Les diferències socials que hi havia entre l'estirp Verda i la Roja que van xocar a l'octubre del 2105 quan un nen dels Verds va morir en territori ocupat per Rojos, uns diuen que per culpa d'una bala perduda, altres que per assassinat, altres que per un atac de cor... I arran d'això, va esclatar la guerra, causant milers de morts entre les dues ètnies – va respondre en Nel, fent honor al notable que havia tret en el seu examen d'història del dia anterior.

-Molt bé, noi. Aquesta és la versió oficial, però jo te n'explicaré una altra de ben diferent. Una versió que ningú, a excepció dels que la van perpetrar, coneix. Paeu atenció, perquè aquesta guerra no va ser causada ni pels motius que dius tu, ni pels motius religiosos... Aquesta guerra només va ser una excusa, un pretext, perquè les famílies més adinerades del temps –amb la dels De d'Or com a capdavantera- s'enriquessin subministrant armament a les dues potències rivals.

-Què vol dir amb això?

-Doncs el que provo de dir-vos: que la Tercera Guerra Mundial va esclatar per culpa d'uns instigadors corruptes, d'uns desgraciats que es van inventar un parell de justificacions per crear el malestar social. Després, només va faltar la última espurna, la 'gota', que va ser quan es va trobar mort aquell nen. I us preguntareu: com ho van fer? Doncs molt fàcil: utilitzant un recurs que sabien del cert que tothom seguiria, quelcom que la gent obeiria cegament. I no es van equivocar, no...

-Però com? Com van fer-ho? – va preguntar la Midori, expectant. En Nel s'ho escoltava tot amb silenci.

-Com? Falsificant la lectura del Sagrat Manuscrit.

***

En Xronos va passar la mirada d'una revolada als titulars: 'Demà, l'eclipsi lunar més esperat que revela, cada dos anys, la lectura del Sagrat Manuscrit', 'Abat en Cap desaparegut. Fugida o segrest?' o 'El Consell pren mesures perquè les revoltes del nord no s'estenguin'.

-Quines bajanades.

Tot i que ell llegia amb avidesa, la seva ment era molt lluny d'allà. La conversa privada que acabava de mantenir amb el president del Consell, en Tudis De d'Or, encara li ressonava a l'oïda.

“Tenim un pla i tu tens la possibilitat d'ajudar-nos per a què es compleixi. Estàs dins o fora?”

“Dins” havia respòs ell a l'instant. El patriarca havia rigut, dient quelcom com 'et sembles a mi quan era jove'.

Ara, en Xronos, meditava sobre el que havia de fer. En Tidus li havia explicat la veritat relacionada amb la Tercera Guerra Mundial, però a ell no li havia fet ni fred ni calor: no s'hi havia jugat res. La cosa s'havia ficat interessant quan li havia explicat els seus plans per crear una nova guerra, seguint el mateix patró que a l'anterior pel seu elevat percentatge d'èxit.

“Utilitzarem un cap de turc” li havia dit “Demà, a la lectura del Sagrat Manuscrit, falsificarem la interpretació feta ‘suposadament’ per l’Abat, i farem que esclati de nou una guerra civil. Així, les nostres empreses aliades i la meva família podrem tornar a ser els capdavanters en l’economia d’aquest país, que molt a desgrat nostre està començant a reeixir i cada cop necessita menys els nostres favors. Evidentment” havia dit “tu també rebràs la teva part.”

En Tudis li havia dit que, de moment, observés bé a la Midori. Encara no comprenia bé què era el que havia de fer exactament, però el Tudis li havia dit que quan arribés el moment ja ho sabia, i ell no era ningú per contradir-lo.

-Bé, doncs... Anirem a veure què fa la Midori.

***

-Però... Això és impossible!

-Ridícul!

Els dos amics es van ficar dempeus alhora, exaltats. L’abat, que ja s’esperava una cosa semblant, va alçar les mants per apaivagar la tensió.

-Tot és possible en aquest món. Contactes per aquí, xantatges per allà...

-Però vostè es qui interpreta el Sagrat Manuscrit seguint els descodificadors de les Sagrades Escriitures! Només vostè és capaç de fer-ho, i a més a més és l’últim de la seva estirp... Si la interpretació no està firmada de puny i lletra per vostè, amb un segell impossible de falsejar, no hi ha manera de...

De repent, en Nel va callar. Va mirar a l’Abat en Cap com si fos el primer cop que l’observés.

-Vostè...

La Midori, que en un principi no ho comprenia, es va girar indignada cap a l’abat.

-També vostè va participar en aquest frau?!

-Sí... I no us podeu arribar a imaginar com me’n penedeixo. Tot i així, us he de demanar que intenteu ficar-vos en la meua pell: aquella època era horrible; matances, bombes a diari... Tots vivíem amb la por al cos. El Consell em va oferir un tracte: assegurant que els meus rebrien una vigilància especial i que contarien amb el seu favor, jo només havia de firmar el document sense llegir-lo.

-Sense llegir-lo? Vostè no sabia què hi havia escrit, doncs? – va exclamar la noia.

Ell va negar amb el cap – Només quan ho van fer públic i vaig llegir la interpretació falsificada vaig adonar-me del que havia fet: ‘només una estirp sobreviurà; l’altra caurà en mans dels vencedors. La convivència és impossible, les dues races estan predestinades a enfrontar-se...’ Però no podia dir res, perquè si xerrava matarien a la meua família. Durant tots aquests anys he viscut amb la por al cos; fins i tot sabent que els meus han mort, no em vaig atrevir a fer res... Fins que vaig llegir a la premsa que la història podia repetir-se. Vaig prendre una resolució: no permetria que tornés a passar el mateix, i d’alguna manera volia expiar els meus crims, o sigui que vaig escapar-me de la Capella i em vaig trobar amb tu – va dir, mirant la Midori.

-I la resta ja la sabem – va afegir aquesta.

-No, no tota la resta – va dir l’abat. Va començar a regirar les seves roves i d’una butxaca interior en va treure un papir groguenc i malgastat pels cantons. Hi havia escrit símbols estranys que els dos amics no van entendre.

-Això és...? – va murmurar la Midori, mentre que en Nel observava el paper amb minuciositat.

El vell assentí – És el Manuscrit.

-Com pot ser? – va dir en Nel, obrint els ulls – No ho han notificat, ni tampoc n’han denunciat la desaparició...

-No crec que triguin gaire a descobrir-ho. El que passa és que el Manuscrit es troba guardat sota pany i clau –una clau que només jo tinc- en un subterrani secret de la Capella que molts pocs coneixen. Tot i així, estic segur que en De d’Or aviat se n’assabentarà.

-I què pensa fer vostè, ara? – va preguntar la Midori – Això no pot quedar pas així. La gent té dret a saber el que va passar. Ho hem de notificar.

-Ja ho sé, això, maca. Però serà difícil. El Consell i la família dels De d’Or gaudeixen de molts privilegis, i no se’ls ensorra així com així. Jo tenia pensat aprofitar que demà al vespre és el Dia anunciat cada dos anys per a la lectura del manuscrit. Pretenia amagar-me fins llavors, i aparèixer sorprenent a tothom i explicant el què va passar fa setze anys, al mateix temps que interpretaria la nova part del Manuscrit pel proper esdevenir i així evitar que els membres del Consell fessin una lectura errònia de la còpia falsa que a hores d’ara ja deuen haver fet del Sagrat Manuscrit – va restar uns moments en silenci i va prosseguir – Crec que ja deuen saber que el veritable Manuscrit el tinc jo, perquè al haver volgut fer la còpia hauran necessitat el veritable pergami.

-Crec que lo millor que podríem fer ara com ara és tornar al centre d’acollida. Aquesta plaça no està gaire concorreguda però ens podrien veure – va dir en Nel, aixecant-se de l’herba i ajudant a la Midori a que l’imités – Anem.

Tot i que ja sabien que hi havia vigilància per la zona, es van sorprendre al veure agents del MOP a tort i a dret, preguntant a gent amb mala baba. No va ser fins que van arribar al centre d’acollida (cosa que els hi va costar bastant, perquè van haver d’agafar rutes secundàries i carrerons foscos perquè no els veguessin) i van sentir les notícies a la ràdio que s’adonaren que la situació havia canviat dràsticament. No tan sols s’havien adonat de la pèrdua del Manuscrit, sinó que ara culpaven a algú (no van saber de qui es tractava perquè la notícia ja estava començada) d’haver assassinat l’Abat per a poder obtenir el Sagrat Manuscrit. Ara estaven buscant a l’assassí i lladre per tota la ciutat, escorcollant-la de dalt a baix.

-O sigui que vosaltres dos sou de les ètnies que es van enfrontar a la guerra – va di el vell. De tornada, la Midori i en Nel havien aprofitat per explicar-li algunes coses sobre les seves famílies, com que la Midori era orfe i que sempre havia viscut en centres d’acollida, o com que el Nel era membre d’una de les més prestigioses famílies Roges, la Carmesí; tot i que després de la guerra havia hagut de patir econòmicament, seguia tenint molt de prestigi.

-Un Carmesí? – es va sorprendre l’abat.

En Nel va assentir i li va ensenyar un penjoll que portava amagat sota la camiseta, de cadena de plata amb una joia brillant i vermella, al voltant de la qual hi havia un preciós i fi ornament d’or – És la marca de la meva família, l’hem tingut durant centenars de generacions.

-Diuen que ‘marca’ als veritables membres Rojos. Que té com una màgia que sempre protegeix al portador i qui l’envolta – va concloure la Midori, a qui les històries fantàstiques i les llegendes apassionaven.

***

El patriarca dels De d'Or es trobava assentat a la taula ovalada del Consell amb els ulls tancats, meditant. Estava esperant que li arribessin novetats, i com caigudes del cel, van arribar: la porta es va obrir de bat a bat i l'Arnold, esbufegant, va exclamar:

-L'hem trobat! Bé, els hem trobat a tots dos! Estan junts! Els han vist, i...

-Arnold, fes el favor de seure i tranquil·litzar-te. Molt bé. Ara torna a començar i explica-m'ho de manera que pugui entendre alguna cosa.

L'Arnold va agafar aire – Han vist al vell i a la noia Verda, ens acaben de passar la informació. Pel que es veu, aquell noieta d'ulleres els ha vist entrar al centre d'acollida on ella viu.

-En Xronos, eh? Ja sabia jo que era un bon partit. D'acord, doncs. Unes notícies magnífiques. Ja saps el que has de fer, oi? – va preguntar, mirant amb fredor al seu subordinat. Aquest va assentir i va tornar a marxar.

'Tot va segons el pla' va pensar ell, cofoi, imaginant-se la situació mentalment. Si tot anava com tenien previst, la seva família encara es faria més rica, i ell podria presentar-se de nou a les eleccions i aspirar a ser President en solitari, sense estúpids consells. Tot depenia del que succeiria demà. 'T'has cavat la teva pròpia tomba, vell, al haver fugit i no haver volgut participar de nou al pla profetitzant una falsa lectura del Manuscrit. I el més divertit és que ni et pots arribar a imaginar que seràs més útil del que et penses...'

***

-No trobeu que fa una olor estranya?

En Nel, que es trobava al cantó de la porta de l'habitació perquè es disposava a marxar cap a casa va olorar l'aire – Fa pudor... de cremat?

-Potser s'han passat amb la carn a la brasa que tocava avui per sopar – va dir l'Abat, somrient. Però la Midori també es va aixecar. Havia sentit crits.

-Passa alguna cosa... – va sortir de l'habitació – Marlene! Nens! Em sentiue?! Marl...! – però el seu crit va quedar-se ofegat en observar les flames que devoraven amb avidesa la planta baixa – Foc! Hi ha un incendi!

-Merda! – en Nel es va dirigir ràpidament cap al telèfon, però no hi havia línia.

-Com pot ser? Què fem? Ai, ai... el centre d'acollida està construït amb pilars de fusta de segona mà... S'ensorrarà!

La Midori va tornar a treure el cap i va intentar mirar a través de la fumera; no tan sols no va veure a ningú, sinó que es va ficar a tossir de mala manera. Les flames ja s'havien empassat gran part de la planta baixa i ara pujaven a través de les escales.

-La finestra, la finestra...!! – va cridar en Nel. L'habitació de l'abat donava a la cara darrera del edifici que no estava a la vista; en Nel va obrir-la de bat a bat – Em sembla que sento les sirenes dels bombers, però per si de cas afanyem-nos a baixar per l'escala d'emergències. Vostè prim...!!

Va haver una explosió i els tres van caure a terra. La porta es va esmicolar, i les flames van entrar a l'habitació. La Midori hagués jurat que per la finestra havien tirat alguna cosa des de fora, algun detonant o quelcom per l'estil, però la precarietat de la situació li impedia pensar en res més que sortir d'aquell edifici-xemeneia.

En Nel va saltar per la finestra i va aterrar amb gràcia a l'escala d'emergències que es trobava un metre més avall. La Midori va empassar saliva; li feien por les altures, però més por li feia morir. En Nel li va estendre els braços per a que apoiés els seus peus a les palmes de les seves mans i així ajudar-la a arribar a l'escala.

Quan ja hi va ser, la noia va mirar cap amunt. L'abat encara no sortia -Va, Abat! Doni's pressa! Què fa?!

En Nel va notar com l'escala tremolava. L'edifici s'estava enderrocant i no aguantaria gaire més.

-Abat! Senyor, baixi d'una vegada!! – exclamava la Midori una i altra vegada. Llavors l'Abat va treure el cap per la finestra, brut pel fum.

-Un moment! No trobo el Manuscrit, no puc deixar que... Espereu un moment! – i va tornar a desaparèixer.

-Deixi estar el paperot!! Ràpid!!

En Nel va tornar a sentir el tremolor de l'escala i no s'ho va pensar dos cops: va agafar la Midori i la va obligar a baixar les escales i, un poc a terra ferm, a separar-se de l'edifici. Sentien la cridòria de la gent a l'altre cantó de la casa que donava al carrer; probablement els bombers intentaven apagar el foc, però era ja impossible. La Midori xisclava i xisclava, fins que finalment l'Abat va tornar a treure el cap, aquest cop amb el pergami a la mà. Va estirar el braç i el va deixar caure. El Nel el va agafar al vol i es va tornar a separar de l'edifici, comprenent el que l'Abat estava fent.

-Va! Baixi d'una vegada!! Ràpid!! – feia la Midori un i altre cop, començant a plorar perquè veia que el vell no tenia cap intenció de salvar-se.

-Marxeu! Els del MOP arribaran en qualsevol moment! No heu de permetre que el Manuscrit caigui en mans del Consell, entesos? Marxeu!!

-No! No!! – la Midori deia no a l'abat i no al Nel, que l'havia agafat de la mà i l'estirava per marxar – Va, baixi! Encara és a temps de...

L'edifici ja no va aguantar més: amb un so tronador es va enderrocar, provocant un enorme núvol de pols i fum. En Nel i la Midori es van abraçar per protegir-se de l'aire contaminat. Aquest cop, quan en Nel la va tornar a estirar per a fugir, ella no s'hi va negar i els dos van ficar-se a córrer en silenci.

Aquella mateixa tarda la Midori es va fer famosa: la culpaven de l'assassinat de l'Abat en Cap de la Capella per robar el Manuscrit; també la feien culpable de l'incendi que havia arrasat el centre d'acollida i que havia deixat sense casa a desenes de nens i vells. Així ho havia dit el Consell, guiant-se per la lectura que havien fet del Sagrat Manuscrit, la paraula del qual era llei per tothom.

En Nel va tenir molta feina en intentar tranquil·litzar-la. No sabia on anar: casa seva seria un dels primers llocs on l'anirien a buscar, i quedar-se al carrer tampoc era molt ètic. El pitjor de tot era que no podien anar a la comissaria com si res i negar-ho tot, perquè era el propi Consell qui havia fet pública la sentència. Deien que una Verda havia calat foc a propòsit al centre d'acollida on hi residien majoritàriament nens Rojos, amb l'objectiu de la venjança dels seus. Aquesta notícia havia set rebuda en pocs minuts per alguns grups radicals Rojos, com ara la família d'en Nel, que s'havien unit als MOP per trobar i empresonar la noia. Per això mateix en Nel no la podia portar a casa seva: el seu pare seria ben capaç de portar-la ell mateix a la presó.

-Ja ho tinc! Segueix-me.

La Midori, amb la mirada plena de por, va seguir el seu amic a cegues. No va ser fins que van arribar al cantó del pon que va comprendre on la portava: sota el pont, des que eren nens, havien tingut un petit amagatall casolà, que havien utilitzat sobretot per passar nits al ras, juntament amb en Xronos.

-Aquesta nit ens quedarem aquí – va dir en Nel, seient i intentant fer foc amb dos pals. La nit no era freda, però així estarien més a gust. En veure que la Midori estava amb el cap entre els genolls, li va passar una mà per l'espatlla – No et preocupis, Midori. Tot ha estat un malentès. Demà ho arreglarem. Ara has de dormir.

-Nel – va fer ella, alçant el cap i agafant amb força el pergami – Algú ha calat foc al centre d'acollida. A propòsit. I m'han carregat el mort a mi de mala manera – en pensar en el que acabava de dir, es va ficar a plorar de nou. Evidentment li havien carregat un mort, l'Abat, que s'havia sacrificat per salvar el Manuscrit i així intentar solucionar el

conflicte – Però qui? Qui pot estar fent això? No és possible que el Manuscrit hagi mentit... Jo sé que sóc innocent! Algú l'ha d'haver manipulat...

-Qui vols que sigui, ximpleta? El Consell. Està clar!

-No em diguis ximpleta, ruc! I no facis acusacions tant a la lleugera. Ens fan falta proves.

-Doncs pel que veig a ells no els hi ha caigut per inculpar-te.

La Midori es va callar. En Nel tenia raó. Però per què el Consell de la ciutat la utilitzaria a ella entre tota la població? Què tenia ella d'especial?

-Creus que tot això pot acabar amb una altra guerra, com havia previst l'Abat? – va fer ella, mirant-lo als ulls – I si m'estan utilitzant a mi ara com van utilitzar la mort d'aquell nen perquè esclatés la guerra?

-No ho sé, no ho sé! No hi pensem, ara. L'únic que hem de fer és... Xst!

En Nel li va ficar la mà a la boca a la Midori, i els dos van aguantar la respiració. Algú s'acostava; el soroll de les passes baixant aquella escaleta de pedra eren irreconeixibles. En teoria aquell lloc era un secret seu; qui podia haver-los trobat? La resposta se'ls hi va aparèixer de cop, i abans que la persona es plantés davant seu, ja van saber qui era:

-Es pot saber en què esteu pensant, vosaltres dos?!

-Què hi fas aquí, Xronos?

En Nel i en Xronos, que havien parlat al mateix moment, es van mirar durant unes dècimes amb desafiament.

-Tothom us està buscant! Per què us heu amagat? – va mirar a la Midori – Acompanyeu-me. Has de provar la teva innocència, Midori.

-No crec que els hi interessi gaire; m'han parat una trampa, Xronos. M'estan utilitzant els de dalt... Què vols que hi faci?

-Au, va, no diguis tonteries. Com t'han d'utilitzar? El que passa és que esteu els dos massa esvalotats. Serà millor que us dugui a la infermeria – en Xronos li va tendir la mà per a que la noia l'agafés. Just quan l'anava a agafar, en Xronos afegí – Ah. Serà millor que sigui jo qui guardi el Sagrat Manuscrit. M'encarregaré de que torni al seu lloc.

En Nel es va quedar de pedra. La Midori va enretirar la mà al instant.

-Què passa? Per què em mireu així?

-Com ho pot saber que el tinc jo? No acabes de dir-me que sóc innocent? Per què hauria de tenir-lo jo?

-Apartat d'ell, Midori! – va exclamar en Nel, ficant-se enmig d'ells dos i guardant les distàncies – Ets un d'ells! Quant fa que t'has venut i treballes pel Consell? Eh? CONTESTA!

En Xronos es va quedar mut de la sorpresa, però no va nega res. A continuació, va fer petar els dits i deu agents MOP van aparèixer al voltant, rodejant-los.

-Agafeu-li el manuscrit a la noia i emporteu-vos-la. A l'altre deixeu-lo estar.

-NO!

-XRONOS!

Per bé que van intentar resistir-se, no els hi va servir de res; en Nel, que provà de que els agents no agafessin la Midori (el Manuscrit era secundari), l'únic que aconseguir va ser rebre de valent fins al punt de quedar-se estès a terra pràcticament sense consciència. La Midori, cridant i movent les cames a tort i a dret, no va poder evitar que es sortissin amb la seva.

En Nel, des de terra, observava l'escena com si fos al cos d'un altre. L'últim que recordà va ser l'olor a gespa humida, abans de despertar l'endemà a l'hospital del barri, envoltat d'amics del C.I.

-Midori!!

El grup d'amics es va emportar un bon ensurt en veure com en Nel s'incorporava d'una revolada amb aquell crit.

-On és la Midori?! – llavors en Nel va començar a pensar en la nit anterior i va veure als seus amics – Damià? Què hi feu aquí? És l'hospital, això? I la Midori?

-Para el carro, Nel – va reprendre'l l'anomenat Damià, un noi eixerit de cara rodona i cabells pèl-rojos – Som nosaltres els que et volem fer preguntes: què dintre passa? Ens acabem d'assabentar que la Midori ha estat condemnada a mort, i que tu estaves a l'hospital per culpa d'una pallissa...

-QUÈ?

En Nel es va quedar garratibat. La Midori havia set condemnada a mort? Així doncs, tothom s'havia empassat la mentida del Consell? Va provar de respirar amb calma. No la podria ajudar si es deixava dominar per la por. Va asserenar-se i va escoltar el que els seus amics li havien vingut a dir.

La Midori havia estat acusada de provocar enemistats entre Verds i Rojos, d'haver assassinat a l'Abat en Cap i d'haver intentat matar a nombrosos residents Rojos cremant el centre d'acollida. No hi havia hagut judici, però el més impressionant és que molta gent demanava la seva mort a crits, sobretot – i això li havia fet mal – famílies roges com la Carmesí.

Hi havia tensió social: els Verds que encara quedaven amb vida, una minoria relativa, estaven creant altercats i protestes, i ja hi havia hagut varis enfrontaments entre els dos grups. A més, els demés països estaven molt pendent seu, perquè aquest cop intercedirien abans que la guerra explotés.

-L'execució està programada per avui a la posta de sol – va dir la Yael, una de les millors amigues de la Midori, la qual tenia els ulls plorosos – Volen utilitzar la Sageta de Foc.

Les dues Sagetes, la de foc i la de vent, havien estat els dos símbols més representatius en l'enfrontament bèl·lic. La Sageta de Foc representava la flama de l'estirp Vermella, mentre que la Sageta de Vent de Vent representava l'estirp Verda. Així, quan algun cop s'havia volgut condemnar a mort a un presoner d'una estirp, s'utilitzava com a càstig màxim la Sageta del bàndol contrari per a més humiliació. Tot i que molta gent creia que la pena de mort i aquest càstig era ridícul i absurd, molts encara ho defensaven.

El ressò d'aquestes paraules va impactar-lo amb força. Va estar uns moments sense saber què dir, i finalment es va girar cap a la seva colla.

-Escolteu-me amb atenció. Necessito la vostra ajuda. Us he de contar tot el que està passant i el complot que hi va haver rere la guerra.

***

El sol començava a pondre's rere l'horitzó. Al precipici hi bufava un vent amb olor a mar, que feia ondejar-li el vestit blanc, del color de la puresa. La Midori era portada entre un passeig improvisat enmig de la gentada cap al 'Redimidor', una plataforma de fusta tot just al cantó del precipici, on hauria de restar impertèrrita fins que l'ajusticiessin. Bé, ajusticiar-la en un sentit metafòric, perquè allí no hi havia hagut cap judici ni res semblant; un company li havia dit, al passar entre la multitud, que els països veïns estaven fent el que podien per ficar-s'hi pel mig, per evitar l'execució, però ella veia que no arribarien a temps. Només era conscient que una gentada aclaparadora demanava la mort d'una innocent, mentre que una minoria (als que reconegué com a Verds) començaven a crear aldarulls contra els Rojos. Just davant la plataforma, a primera fila, es trobava el Consell. La Midori va observar en Xronos, just al cantó d'en Tudis. O sigui que aquest havia set l'incentiu: bona posició social i diners. En Xronos li va sostenir uns moments la mirada, però després va mirar al terra.

-Estimats ciutadans i ciutadanes del poble – el patriarca dels De d'Or, amb roba de gala, pujà a la plataforma i s'adreçà a la multitud – Estem aquí reunits per ajusticiar aquesta persona que, obrant pel camí equivocacat, ha causat la mort de...

La Midori va parar d'escoltar i va fixar la vista al seu davant. Acabava d'aparèixer el que semblava el botxí, un home corpulent, vestit amb una túnica austera negra, que portava un arc d'allò més treballat i una única fletxa, esculpida amb metalls preciosos, de color vermell.

***

En Nel corria tant com les seves cames podien. S'acostava l'hora, i temia no arribar a temps. Hauria set millor, es recriminava a si mateix, explicar-los-hi tot després i actuar primer. En canvi, s'havia allargat massa contant als seus amics tot el que ell sabia. I si no hi arribava a temps?

-Va!! Més ràpid!! – va exclamar cap a la colla, que l'intentava seguir de prop.

-Tu ves avançant, no ens esperis! – va exclamar la Yael, que intentava sense èxit seguir el seu ritme.

En Nel no s'ho va fer repetir dos cops; a mesura que s'anava allunyant del seus amics (que encara sort l'havien cregut i estaven disposats a ajudar-lo) i s'atansava a l'exterior del poble on hi havia, a uns tres-cents metres, el precipici, va començar a cavil·lar sobre què fer en un cas desesperat. Instintivament es va agafar el penjoll de la seva estirp amb la mà, i va recordar unes paraules que li havia dit el seu pare quan era petit, abans que es tornés a casar i es distanciés d'ell: com molt bé li havia explicat la Midori a l'Abat, aquell penjoll tenia una essència Roja. I tot el que el duia, a l'instant, creava un vincle amb aquesta ètnia. Tot allò eren les típiques llegendes que es transmetien de pares a fills, o hi havia veritat en aquell relat? Ell no ho sabia, però d'aquest factor depenia salvar la Midori.

Va ser llavors quan va alçar el cap en sentir la cridòria de la gent. Pel que podia observar des de la llunyania, hi havia gent barallant-se. Segons el que li havia dit en Damià, ficaria la mà al foc que eren els Verds contra els Rojos, un altre cop.

-No permetrem que toqueu un sol Verd, assassins!

-Els únics assassins sou vosaltres, escòria! Heu assassinat l'Abat i heu pres foc al centre d'acollida per matar als nens que hi havia, només per venjar-nos de nosaltres!!

En Nel va passar de llarg de les disputes i s'endinsà entre la multitud. Va ser llavors quan la va veure: de blanc, espantada, amb els cabells ondulant al so del vent... i essent apuntada per l'arquer.

-No! Quiets!! No ho podeu fer!! Ei!!

Tot i que algú es va girar per observar-lo, no va ser fins que (esquivant un munt de guàrdies) va pujar al damunt de la plataforma, al cantó de la Midori, quan tingué la màxima atenció de la gent.

-Nel! – la Midori va somriure d'orella a orella.

-No ho podeu fer! Tot és una trampa! Un parany! Us estan enganyant, l'han utilitzada per enfrontar-vos! És que no ho veieu?!

La gent se l'escoltava entre sorpresa i indignada. Un dels guàrdies va fer el gest d'endur-se'l, però en Tudis De d'Or el va parar. Amb supèrbia, va pujar ell també a la plataforma perquè tothom el pogués veure.

-No li facin cas, us ho prego. Aquest marrec està en estat de xoc perquè ha descobert que la seva xicota és una burda assassina.

-Això és mentida! – va exclamar l'al·ludida – Jo no he mort a ningú!

-Tot això no és més que un complot per crear una nova guerra! Van ser ells – va exclamar en Nel, senyalant a en Tudis i al Consell – els que van provocar la Tercera Guerra Mundial! Van falsificar la interpretació del Manuscrit, fent xantatge a l'Abat,

per a què hi fiqués el que ells volien! Va ser per aquest motiu que les dues races es van enfrontar, i ara proven de fer exactament el mateix, ara que tots començàvem a viure amb pau! Ens han de creure! – afegí, en veure les mirades de dubte de la gent i el somriure del Consell – Ens han de creure... Tot el que he dit és cert, ens ho va explicar l'Abat...

-I això com ho pots provar, eh? L'Abat en Cap és mort. I el va matar ella! – exclamà l'Arnold, el membre del Consell, des de baix. La gent, rere seu, murmurà.

-Jo no he mort ningú! – xisclà la Midori, desesperada – Com poden fer-me això, sense cap tipus de judici? No veuen que els estan fer ballar al so que ells volen? Obrin els ulls!

-No en fa falta cap, de judici: el que diu el Manuscrit és llei!! – exclamà en Tudis, que començava a perdre la paciència. La gent hi estigué d'acord.

Va ser llavors quan en Nel hi va caure. La prova la tenia allí mateix. Ni el propi Tudis sabia que s'havia condemnat ell mateix.

-Deixi'm preguntar-li una cosa, senyor conseller – digué en Nel en veu alta. La gent emmudí a l'acte – Diu que la paraula del Manuscrit és llei, oi? Diu que la interpretació del Manuscrit que van fer ahir mateix, avançant-se al dia estipulat per la lectura (avui), condemnava a la Midori, oi que sí?

-Ho veus? Fins i tot tu n'estàs d'acord – replicà ell.

-Llavors expliqui'm com pot haver-se fet aquesta interpretació quan l'ÚNICA persona que n'era capaç va morir ahir a l'incendi, 'suposadament' causat per la Midori.

Un silenci embolcallà l'ambient.

-La interpretació oficial del Manuscrit es va fer pública ahir, ben entrada la nit, molt després de l'incendi on havia mort l'Abat en Cap. Ara no em dirà que l'abat va retornar del món dels morts per traduir els Manuscrit expressament per a vostè, oi que no?

Hi va haver un murmur general. En Nel va comprovar que la gent començava a dir coses com 'doncs ara que ho diu...' o 'és cert, té raó' – Així doncs, d'on ha sortit tota aquesta interpretació del Manuscrit? O és que se l'han inventat, tal i com van fer a la Tercera Guerra Mundial, per crear nous enfrontaments?

Els Verds i els Rojos ja feia estona que havien parat la picabaralla i escoltaven amb atenció. Al fons de la multitud, en Nel també va poder observar els seus amics, que finalment havien arribat i estaven contents que ho hagués aconseguit.

-Prou! – exclamà el patriarca, blanc de la ràbia - No parlis sobre coses que no coneixes! Que segueixi endavant l'execució, i feu el favor d'emportar-vos aquest coi de marrec d'una vegada!! Xronos, ordena l'execució al botxí, ràpid!!

En Xronos, amb una mirada d'assentiment, digué al botxí, per a desesperació de la Midori: 'Endavant'. Així, abans que ningú tingués temps de reaccionar i enfadar-se per haver estat manipulat, abans que ningú comencés a fer res, el botxí –ràpid i precís– disparà la fletxa cap a la noia albina. En Nel, tot i que provà d'interposar-se entre la trajectòria que anava cap a la Midori, no ho aconseguí, i la fletxa feu diana.

Allò va ser com la espurna que fa esclatar la pólvora. La massa de gent, cega de la fúria –sobretot els Verds– van envestir als agents Mantenedors de l'Ordre Públic, amb la intenció d'arribar a les primeres files on els membres del Consell ja veien rodar els seus caps.

Però en Nel no estava per tot això. Com en un somni, com si realment no fos ell qui caminés, es va atansar a la Midori, la qual no havia tingut temps ni de cridar. Estava estesa a terra, amb la fletxa clavada al pit. Un riuet de sang li brotava i li embrutava el vestit blanc. En Nel es va ajupir al seu cantó i amb fermesa li va treure la Sageta de Foc. Ella encara respirava, movia els llavis lentament, com si li volgués dir una última paraula. En Nel va notar com la mà de la noia es movia, buscant la seva, i ell li va

estrènyer amb força. Va tancar els ulls i, decidit, es va treure el penjoll i li hi va posar a ella.

Llavors, una estranya sensació de calidesa embolcallà la Midori. De repent tornava a veure i a sentir. Sentia la cridòria de la gent al seu voltant, però no entenia què deien. L'últim que recordava era la trista mirada d'en Nel, una mirada que semblava de comiat, amb aquells ulls verds tan preciosos...

'Ulls verds?' La Midori no ho va entendre. En Nel tenia els ulls foscos. Però estava segura que no s'havia equivocat. Es va incorporar, preguntant-se com era possible que, tot i tenir el vestit ensangonat, res li fes mal. Llavors una altra cosa li va cridar l'atenció: el color del seu cabell ja no era del tot blanc; li havien sortit unes metxes fosques.

-Però què...?

Quan la seva vista es va acostumar a la claror i va observar el panorama que l'envoltava, el seu cor es va glaçar: en Nel jeia al seu cantó, respirant amb dificultat. Un rajolinet de sang li brotava de la comissura dels llavis.

-Nel! Què t'ha...? – llavors va veure que, efectivament, aquells ulls que la observaven eren verds. I ara els seus s'havien tornat foscos, se'ls veia reflectits en les pupil·les d'ell. Va notar que el penjoll de la família Carmesí estava al voltant del seu coll i ho va començar a entendre: en Nel li havia intercanviat el lloc. No estava segura de com havia succeït, però ella estava al corrent dels misteriosos poders d'aquell colgant que 'marcava' de roig al qui el portava. I, és clar, la Sageta de Foc només danyava als Verds... Un cop va assumir els fets, va ser impossible evitar les llàgrimes en adonar-se de la veritat: que en Nel s'estava morint per haver-la salvat.

-No, no! Nel... La fletxa estava destinada a mi... Per què ho has fet?! – va dir, mentre començava a sacsejar-lo. Al seu voltant, la gent començava a prestar-los-hi atenció. Va sentir que algú cridava una ambulància (aquella no era la veu de la seva amiga Yael?) però sabia que no hi podia arribar a temps. Va sentir una buidor al pit, i va maleir els seus avantpassats per no tenir un penjoll semblant i poder-li canviar el lloc a en Nel.

-Perquè ja saps que jo no hi crec, en el Destí – va reposar ell, en un murmuri. Llavors, somrient i amb un últim esforç, li va atansar la mà al seu rostre per intentar eixugar-li les llàgrimes – No ploris, ximpleta...

La Midori es va ajupir, sense saber el què feia, i li va fer un petó. Quan es va separar d'ell va adonar-se que ja era mort.

Una forta ràbia provinent de la impotència i la tristesa s'apoderà d'ella. S'aixecà d'una revolada, encarant-se cap a la multitud, assecant-se les llàgrimes -Estateu contents... – va murmurar - Us compadeixo. Si fos al vostre lloc no podria tornar a mirar-me al mirall sense odiar-me. Volíeu un culpable, volíeu tenir un pretext per enfrontar-vos: molt bé, aquí el teniu, un noi d'ulls Verds ha mort, i gran part de la culpa la té una noia d'ulls Rojos. Jo. Però també vosaltres en sou culpables – va dir, mirant amb menyspreu als qui instants abans havien demanat la seva mort – Si no haguéssim estat tant lligats al Manuscrit, res d'això hagués passat – va agafar aire, i mirant de reüll el cos d'en Nel, va afegir – Perquè vosaltres, i únicament vosaltres, regenteu la vostra vida.

A continuació va agafar el veritable Manuscrit i tothom va fer un 'oh' de sorpresa en veure com la Midori el tirava penya-segat avall, endut per la brisa del vent, i s'enfonsava en el mar negre.

***

El professor Ruger va passar llista com cada dia i es va parar al nom de la Midori – Que no ha vingut, avui?

En Damià va aixecar la mà per parlar – No crec que avui vingui, professor. Avui fa un any de...

No va caler que digués res més. Tota la classe ho va comprendre.

La Midori es trobava, efectivament, davant la tomba blanca d'en Nel, vestida de blanc i amb un lliri a la mà. Era el primer aniversari de la seva mort.

Tenia els ulls tancats, rememorant les incidències d'antany amb pesar. La seva pell havia agafat un color més viu, i els seus cabells –ara curts amb puntes desiguals – eren totalment negres, com els seus ulls. Continuava portant el collar dels Carmesí, no se'n separava en cap moment, i la família d'en Nel no havia tingut les penques d'exigir que el retornés.

-Vaja, Midori, què canviada estàs.

La Midori, que ja havia sentit les passes d'algú, no es va immutar en sentir la veu del Xronos. Aquell era el primer cop que el veia després del dia de la mort d'en Nel. S'havia assabentat que, a diferència del Consell i molt especialment d'en Tudis, els quals havien estat condemnats a cadena perpètua per crims de guerra i altres faltes greus, a en Xronos només l'havien castigat a un any de presó amb treballs a la comunitat, ja que havia al·legat al tribunal que havia sofert xantatge emocional – tot i que no va especificar quins.

La Midori, sense dir res, es va aixecar i va començar a caminar cap a la sortida del cementiri. En Xronos la va seguir.

-Midori. Escolta'm un moment. Només vull que entenguis per què...

No li va donar temps de dir res: amb una sonora bufetada prou clares va deixar les coses que volia d'ell.

Els passos de la noia abans albina la dugueren, traint-la, fins el precipici. Va restar uns instants observant el mar tranquil com un bassal fins que una ràfega de vent la sacsejà. En aquell precís instant va decidir que se n'aniria al nord, on molts nens orfes vivien en condicions precàries per culpa del conflicte que encara no s'havia acabat de resoldre. Hi fundaria un centre d'acollida amb l'ajut municipal. Viuria una vida plena d'energia, aprofitant cada instant, cada moment, vivint la seva vida a la seva manera.

Tal i com en Nel li va ensenyar.

Fi.